

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 302/04-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., Ústav na výkon trestu odňatia slobody D. n. V., zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., B., ktorou namietal porušenie práv podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 T 25/02 zo 7. marca 2003 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 291/03 zo 14. januára 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2004 doručená sťažnosť J. J., Ústav na výkon trestu odňatia slobody D. n. V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., B., doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 2. apríla 2004, 28. apríla 2004, 13. mája 2004 a 27. mája 2004, v ktorej namieta porušenie práv podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 25/02 zo 7. marca 2003 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 291/03 zo 14. januára 2004.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 25/02 zo 7. marca 2003 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 291/03 zo 14. januára 2004 boli porušené jeho práva v zmysle uvedených článkov ústavy a dohovoru, pretože v trestnom konaní nebola rešpektovaná zásada prezumpcie neviny, dôkazy neboli vykonané v súlade s príslušnými právnymi predpismi a neboli zohľadnené skutočnosti svedčiace v prospech sťažovateľa.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že krajský súd v predmetnom uznesení pochybil, pretože v čase jeho rozhodovania, t. j. 14. januára 2004, bol škodou veľkého rozsahu päťstonásobok minimálnej mzdy, ktorej výška podľa nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 400/2003 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy, od 1. októbra 2003 predstavovala sumu 6 080 Sk. V dôsledku zmeny výšky minimálnej mzdy krajský súd podľa názoru sťažovateľa nesprávne rozhodol, pretože nezohľadnil, že podľa citovaného nariadenia nebola ním spôsobená škoda škodou veľkého rozsahu, ale už len značná škoda, čo by malo byť posúdené ako okolnosť svedčiaca v jeho prospech.

Sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jeho práv podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom okresného súdu zo 7. marca 2003 sp. zn. 3 T 25/02 a uznesením krajského súdu zo 14. januára 2004 sp. zn. 2 To 291/03. Sťažovateľ ďalej požaduje zrušenie rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ požaduje primerané finančné zadostučinenie v sume 200 000 Sk, ktoré mu je povinný vyplatiť „... každý zo súdov v sume po 100 000 Sk“. V podaní doručenom ústavnému súdu 2. apríla 2004 žiada sťažovateľ primerané finančné zadostučinenie v sume 200 000 Sk, ktoré mu „... vyplatí Krajský súd v Banskej Bystrici...“. Zároveň sťažovateľ požaduje náhradu trov právneho zastúpenia.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v oznámení doručenom ústavnému súdu 6. septembra 2004 uviedla, že na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Tz 27/2004 z 31. augusta 2004 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 291/03 a rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 25/02 zo 7. marca 2003 a prikázal okresnému súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prejednať a rozhodnúť.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V zmysle čl. 127 ústavy má ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť o sťažnosti len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, domáhať pred iným súdom. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 130/02.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v posudzovanej veci ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa pred ústavným súdom a prikázal vec na ďalšie konanie okresnému súdu, čím nastala v zmysle princípu subsidiarity právomoc všeobecného súdu, a tým je vylúčená právomoc ústavného súdu konať v uvedenej veci.

Zároveň ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry upozorňuje, že ak má sťažovateľ možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, podľa čl. 127 ods. 1 in fine ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu. Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o sťažnosti nemožno odstrániť.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov – napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2004